

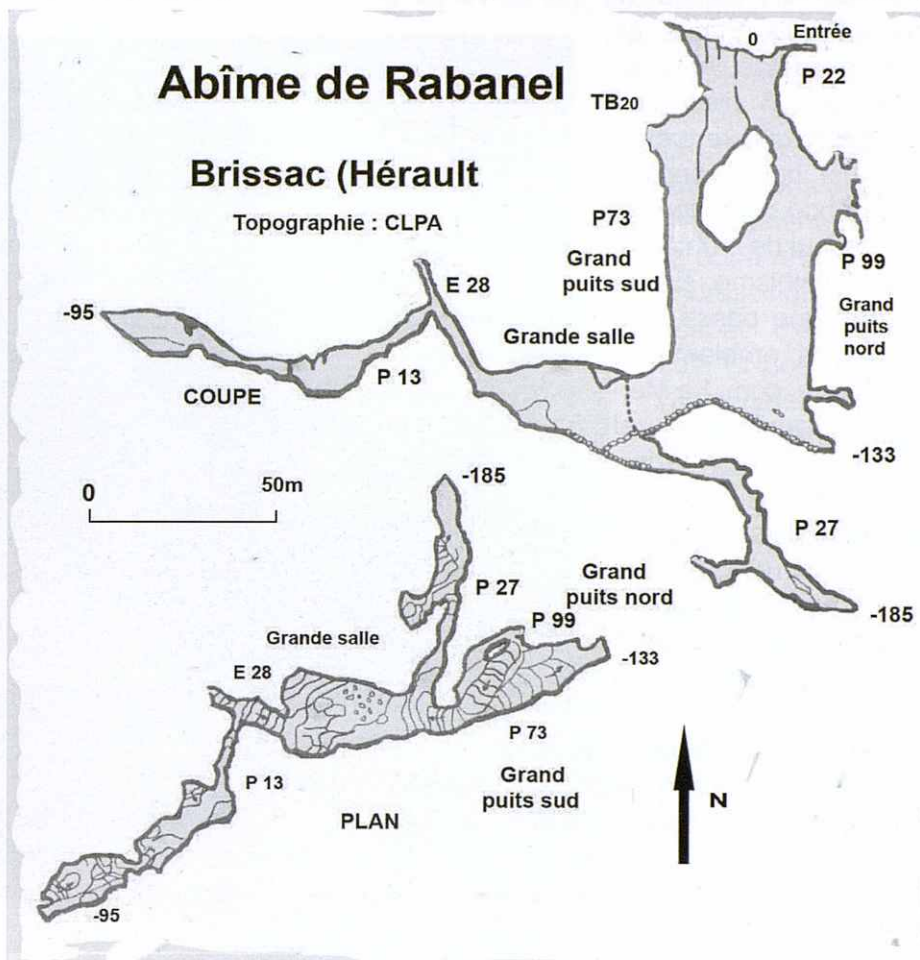
el 1932, i accedir a través d'un pas estret a una galeria inclinada, que comunica per mitjà d'una vertical de 13 m. Amb les dues sales amb les quals finalitza aquesta via. És sens dubte la part més bonica i, segons sembla, també la menys visitada de l'avenc. Hi podem trobar formacions litogèniques de tot tipus que guarneixen amb profusió aquests espais de l'Abîme de Rabanel. Ens hi encantem una bona estona, i aprofitem els nombrosos motius que ens ofereix l'entorn, per a disparar una vegada i un altre la càmera de fotografiar. Plans generals, detalls de qualsevol racó o d'aquella curiositat excèntrica, i com no la foto de grup per a la posteritat..

Com ja és habitual en les visites que efectuem a aquest tipus de cavitats, el temps s'escola volant. Sembla que no fa gaire que hem entrat i ja és mitja tarda. Ens quedariem més temps aquí baix, però hem de començar a sortir. I a poc a poc comencem a refer el camí vers l'exterior.

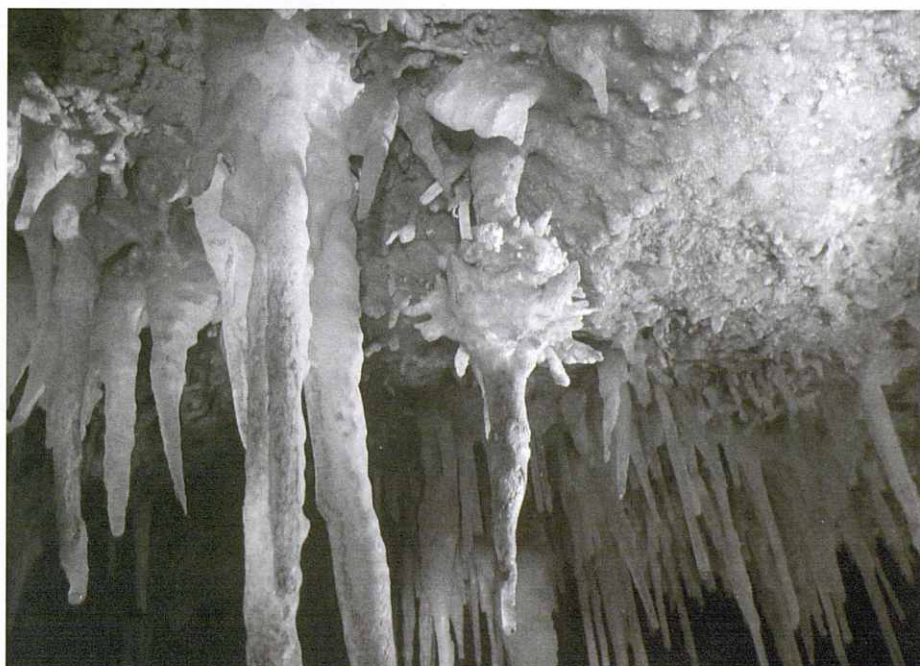
Quan arribo a la base de la vertical d'entrada, alguns companys ja han començat a sortir, i mentre espero tenir la corda disponible, observo, millor dit admiro, aquest magnífic pou, i gairebé m'esgarrifa pensar com devia ser el primer descens de Martel a les darreries del segle 19. Grosses cordes de cànem, escales amb travessers de fusta i d'altres equipaments absolutament rudimentaris...

LLIURE!!!, el crit del company que m'ha precedit en l'ascens, em torna la realitat i començo tranquil·lament la llarga pujada, recordant les

paraules de l'espeleòleg francès Pierre Minvielle, responent a Pierre Weité, que presumia d'haver "vençut" a Rabanel en cinc hores l'any

1938. Deia Minvielle : " Rabanel no es venç: es baixa, s'admira i es respecta, perquè l'Abîme

de Rabanel és un avenc respectable".

Antoni Rocías